

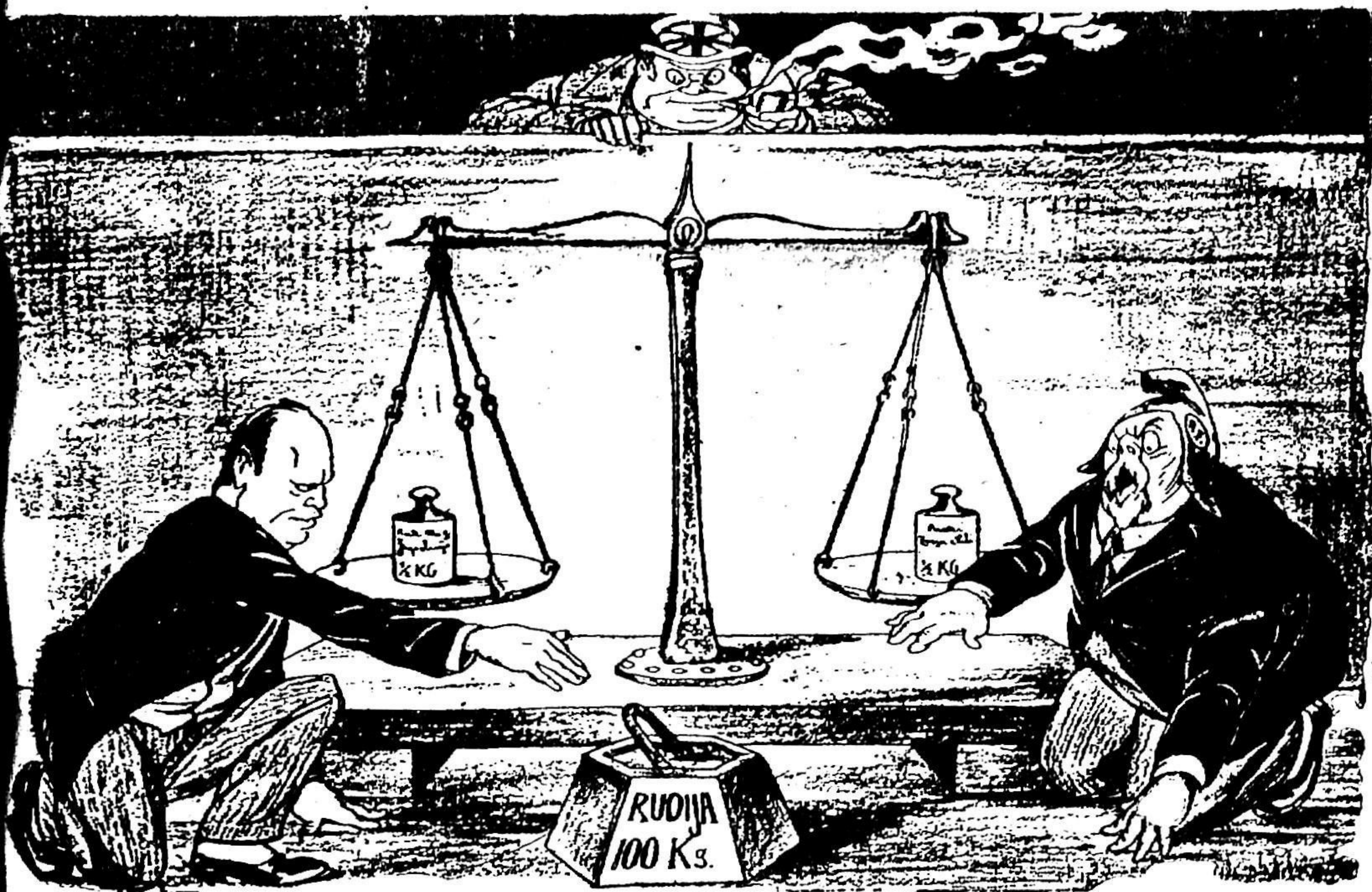
Šteje dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljalstvo v Gorici, Via C. Pavetti 9 — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter višine s širini enega stolpa L. — 30, za trgovske reklame, štampa obvestila, poslana, osmrtpice vsake besedila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celolejna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto III.

GORICA, dne 10. februarja 1924

št. 5.

Tehtnica vojne in miru.

Vsak je mislil, da bo tepež,
pa je res hudir,
zdaj vse resno se pripravlja
na evropski mir.

Vsak prijatelj si išče
in zaveznikov še sto,
včeraj bil je za smetišče,
danes vzet je za zlató.

Tu je sprava, tam je sprava,
tu podpisi, tam podpis,
vsi ministri so v objemu,
prej so gledali kot ris.

Rim-Belgrad sta skupaj prišla,
zdaj še Moska, Petrograd,
vojni bog bo zgubil službo,
naj poda se raje spat.

Francijo boli porurje,
išče utehe si drugod,
je Angleža zadrželo,
kdo na morju bo gospod.

Tudi Musolini srepi
na prestolu ne miži,
tja na morje Sredozemsko
v Francijo strme oči.

Prvi šel med brate Čehé,
trdno stisnil jim rokó,
če v Evropi kaj zaškrtá,
da vrag citral nas ne bo.

Drugi stopil do Belgrada,
da končan bo naš prepír,
mislil on je na soséda,
malo na evropski mir.

Tehtnica je zdaj enaka,
pada na nobeno stran,
en utež je še pripravljen,
kdo ne bo preveč zaspan?

Po njem sega Musolini,
po njem sega Ponkaré,
kam utež se ta nagiba,
komu se ježe lasjé?

A Anglež je zvit in gleda,
svojo pipico kadi,
kamor pade, tjakaj krene,
to ne dela mu skrbi.

Vsak je mislil, da bo mirno,
pa se dela kot za boj,
ko se »zve« dovolj nabere,
se udarijo, da joj!

Sveta Gorica, v drugem letu sedanjega vladanja in v tretjem letu Čukovega izhajanja po r. Kr.

Vi mislite, da jih je dobil Čuk na palci s kolom po kljunu in da se mu radi tega možgani kisajo. O, pa ni res, kisli možgani so danes vsi pri ministerstvu in jih ni prav nič ostalo za navadni »fulka«. Pač pa je Čuk videl pismo samega ministerskega predsednika, ki je pozabil, da se pišemo 1924 in ne samo še to, da dve leti ministrira (pa ne pri maži) in je zato zapisal samo Leto II. To Čuku na palci odkrito vga-ja. Čemu bi vsakdo ne šel letu po svoje? Kdo more Čuku braniti, da ne bo pisal v svojih pisnih mesto L. 1924 tretje leto Čukovega izhajanja, Čuk na palci je sploh zato, da se spremenijo tudi imena mesecev.

V ostalem je pa Wilson umrl. Pravijo sicer nekateri, da je dolgo bolehal na svojih štirinajstih točkah. Pa to so pozabili povedati, da so te točke bolele njih ne pa Wilsonu in jih še danes pečejo. Ker pa je treba, da po smrti človeka hvalimo in dobro o njem govorimo, zato je treba njegove točke malo spremeniti in sicer: 1. Ne vprašaj male narode, če hočejo živeti. 2. Pomisli, da imajo ti pravico do življenja kot kura na dvo-riku. 3. Če se ti zdi, podjarmi jih. 4. Zatiraj jih gospodarsko in politično. 5. Vzgajaj Judeže izmed njih. 6. Tepi jih. 7. Vzemj jim jezik. 8. Vzemj jim šole. 9. Vzemj jim društva. 10. Vzemj jim zborovanja. 11. Daj jim davke. 12. Daj jim po nosu. 13. Daj jim po podplatih. 14. Če kdo trdi, da se mu ne godi dobro, naj jih dobi po ustih.

Tako delajo namreč Francozi v svojih kolonijah. Čisto v Wilsonovem duhu. Zato slava mu. Če bi ne bil izdal takih točk, bi ga gotovo obsodili časopisi v pekel, kot so obsodili Lenina, o katerem pravijo, da v peklu ni našel prostora. Zakaj pa ne? Zato ker je ves pekel zaseden od vladarjev in generalov, ki so si stekli za pekel obilih in neizgorljivih zaslug med svetovno vojno. — Pika.

Še to: Čuk na palci je sprejel od neznanne strani take poravek: »Poročali ste, da je Atila razdejal Oglej. Zahlevamo od Vas, da to takoj prekličete, sicer boste čutili našo pest!«

Čuk na palci, navajen takih groženj, je takoj preklical takole:

1. Čuk na palci sploh ne verjamc, če je Atila res živel ali ne, ker ga ni videl, vsaj ni poslal v Čuka še nobenega »pravijo«. Isto tako dvomimo o tem, da je eksistirat Oglej, ker se od pančeveka v kraju s podobnim imenom »Čuk« ni prodajal. Če pa je Atila res živel, in Oglej res obstojal, dvomimo, da bi bil čakal na Atila, da ga razdene.

Čuk na palci.

MATLOV:

Želja po mizarju.

(Humoristična.)

Stanoval sem nekoč s svojo družino v Trstu. V Trstu je navadno vsako zimo burja, ki brije 80 kilometrov, 100 ali celo 150 na uro, kakor se to nji poljubi. In letos, kakor pred tremi leti je tudi burja. Moje stanovanje je bilo jako v neredu, ker je bil hišni gospodar jud. Pod noge nam je pihal izpod vrat, da nismo metle potrebovali, v zraku nam je pihal pa iz oken, da smo imeli vedno nepočesane in razkuštrane glave. Moja soproga, ki je še precej praktična je menila, da bi bilo najbolje, da se pokliče mizarja. Drugi dan sem gospodarja potom telefona prav ponižno naprosil, da nam pošlje mizarja.

»Bom poslal,« je odgovoril. Čakali smo dva dni, a mizarja ni bilo. Ponovno sem naprosil gospodarja naj mi za božjo voljo pošlje mizarja. Bil je jako prijazen in mirno govoril po telefonu, da je mnogo hiš in oken za popraviti ter da je mizar silno zaposlen. Bojazljivo in udano sem nato povprašal, ako se ne nahaja morda poleg tega mizarja še kak drugi, ki ni tako silno zaposlen. On pa mi je odgovoril, da tega ni, ker imale ta, njegov mizar ukaz in pogodbo, vsa njegova poslopja popravljati. Zagotovil mi je pa pod častno besedo, da v dveh dneh gotovo pride.

V dveh dneh ni prišel noben mizar, ampak dve kahli so nekemu padle na glavo z našega okna. Notri je bila zemlja in cvetlice.

Zopet sem telefoniral gospodarju; oglasil pa se je njegov knjigošmirec, in dejal, da gospoda ni, da pa ga vidi ravno v tem trenutku iti preko

trga. Naprosil sem milobno, naj položi slušalko na mizo, pokliče gospodarja in ga naprosi, da mi pošlje mizarja.

Pet minut je bilo tiho. Nato sem začel zasopljeno gospodarjev glas: »Pride še danes, Vam prisegam!«

»Kedaj,« sem vprašal jaz, »da se pripravimo.«

»Popoldan.«

Popoldan smo sedeli vsi v kuhinji in pričakovali. Odprli smo v vsih sobah električno luč in oblekli najboljše obleke. Vladala je grozna napetost. Ob polu sedmih je pozvonilo. Vsi h krstu smo skočili kviško in vsakčimni.

»Tu je!«

Otroci so se povešali na tleh in bunkali, kdo bo odprl. V par trenutkih stoji pred nami močan možak v delavski obleki. Šel sem mu nasproti rekoč:

»Dobrodošli! Dolgo smo čakali na Vas in sedaj nas veseli, da ste tu. To je moja soproga in to moji otroci. Tudi oni so Vas željno pričakovali.«

Možakar je bil malce presenečen. Morda ni pričakoval tolike uljudnosti od družine, ki čaka na mizarja, da ji okna in vrata popravi.

»Morda se boste čutili užljeneja, toda ako se Vam zdi, Vam ponudim drage volje čašo čaja.«

»Od srca rad«, odgovori on. Seli smo vsi skupaj in sreball. On najpridneje.

»Slaba in mrzla zima je letos«, sem pripomnil.

»Prav res, tu zelo piha!«

»No sedaj bo že bolje, ko ste Vi tu!«

»Kako to mislite gospod?«

»Ker jih boste popravili.«

»Jaaaz! Saj nisem zato tu. Nate le pite sami Vašo rujavo vodo pa mi plačajte račun za november električne razsvetljave.«

Kdo ve kaj?

(po nemškem motivu »wer weiss etwas«)

Čuka so v hribih na ples povabili in ga kraljici, oziroma vaški princezinji v hotelu predstavili. On pa jim je neopazeno ušel in jo popihal. Njim v togoto, pa je skrtil še princezinjo, tako, da bodo morali še letos »ploh« vleči. Kdo najde Čuka? Kdo najde ploh na plesu? In kraljico?

Kdor najde vse troje dobi roman »Naseljenci« brezplačno, kdor pa najde samo Čuka, ploh ali kraljico mora dati še 2 liri na naslov: Narodna knjigarna in papirnica, Gorica ulica Carducci 7. (v hiši Gor. Ljudske Posojilnice, pa mu jo Čuk vseeno pošlje na dom.

Naslednji dan sem zopet pozvonil pri gospodarju:

»Mizar, ki je bil yčesaj popoldan pri nas ni bil mizar. Kedaj vendar pride?«

»Danes popoldan pride prav gotovo« odgovori gospodar.

»Prav gotovo!«

Popoldan je v resnici pozvonilo. »To je on,« smo dejali vsi h krstu. Odprti sem bil osehno. Pred menoj je stal možakar v delavski obleki.

»Jaz sem mizar,« je dejal. To je dejal tako, kakor bi dejal:

»Ali si ne bisti poleg morda še kaj?« Tako sladka je bila njegova beseda. Prijel sem ga za roko in peljal v stanovanje.

»To je mizar,« sem dejal. »On bo naše okna in vrata popravil. Gospodar ga je takoj poslal, ko je doznal, da burja piha v naših sobah.«

Mizar je šel od sobe do sobe, od okna do okna in od vrat do vrat, ter po inženirsko vse pretipal in pregledal in dejal nato: »Moram za hip domov po orodje in takoj se vrnem.«

Ko je odšel smo vsi na enkrat zatuhli:

»Ta — ne — pride — nikdar — več!«

Pet minut je poteklo, njega ni. Pol ure je poteklo — njega ni. Dve uri je poteklo, njega ni.

»Mizarju se je pripetila kaka nesreča,« pravi moja soproga, ki je bolj praktična. Moj manjši sin, ki čita »Suntronomie« je pripomnil, da ga je morda kdo ugrabil. Protočeni mesec so tudi neko deklico ugrabili. Zamislil sem se in bil gotov, da ako se mu je kaka nesreča pripetila sem jaz odgovoren, ker sem ga jaz popoldal in zadnji z njim govoril.

Da pa v slučaju nezgode odvalim sum od sebe, je najpraktičneje, da grem na kvesturo. On je bil visoke suhe postave, rudeč nos in kostanjeve lasce.

Šel sem tedaj na kvesturo. Na nekih vratih je bilo čitati napis: »Urad za izgubljene predmete.«

»Mizar ni predmet« sem si mislil, »a zgubil se je vseeno, tu vstopim.« Pri mizi sedi uradnik in piše ne meneč se za moj pozdrav in vstop. Četrte ure pozneje, poškili izpod očali in —

»Ime?«

»Toga mi on ni povedal,« odgovorim.

»Kje stanujete?«

»V ulici Manganolottini 147.«

»Ime? Kako se imenujete?«

»Tega ne razumem. Kaj je to kako zaslisevanje? Saj nisem ničesar storil — samo mizar se je izgubil.«

»Imecce!«

»Sam pravim, da mi ga ni pustil!«

»Ali hočete oteškočiti zaslisevanje — nečete povedati imena? Toda mi Vam ga že izbijemo!!!«

Spoznal sem, da se nahajam v zagati, iz katere se bom lahko mogel samo praktično rešiti. Pogledal sem ostro in naravnost v oči uradniku in dejal s krepkim glasom: »Holma, Kolma, dólma, hímá, dímla, kímá, la krol Zím, zam, zo!!!«

Uradnik je vršil svojo dolžnost. Pisal je in mi odgovoril, ne da bi me pogledal, kakor mu njegova dolžnost velevala: »V osmih dneh lahko pogledate. Bomo videli, ako smo kaj izsledili. Od te ure se zaščitite.«

Ko sem prišel naslednjega dne domu k obedu pravi moja soproga:

»Mizar je bil tukaj in je okna in vrata popravil. Sinoči je sedel po orodje, a ker ga je nek prijatelj srečal, je moral sromak z njim v gostilno na četrtinsko vina, katera se je poprodila do polnoči v toliko, kakor dež po suhi zemlji.«

Jaz sem široko zazijal in pri tem mi je žlica padla v juho. Srečal sem takoj k telefonu, da naznanim gospodarju.

»Mizar — sem bruhnil v odprtino, toda dalje nisem prišel, kajti gospodar me je takoj prekinil in zakričal z močnim glasom:

»Častno besedo Vam dam, pod prisego pri vseh svetnikih v nebesih, da danes popoldan čisto — prav, gotovo pride. Adijol«

Jaz bi prav rad doznal, kakšne svetnike imajo takih hišnih gospodarji — zlasti če so judje.

DVE CVETKI.

Regia Pretura v Tolminu je dobila sledečo pismo iz Gorinje Štajerske, Nemška Avstrija:

Prosim vas

Spoštovani gerih!

pošljite mi naslov od moje nekdanje Ljube Marije Dachs kobler če je še živa rad bi vedel zanjo in vam bodem hvaležen imam sina z njo. Naslov Josef Kohne, Glasfabrik, KÖ, Dachs, 0000000. S pozdravom.

Spis je bil vknjižen in je rotnal na županstvo v poizvedovanje. Kdor kaj ve, naj pové županstvu na Grahovem.

V neko prodajalno sveč in podobnih stvari sta prišli dve ženski in govorili slovensko takole:

»Senora quanta cošta fori vetrina no šo come čama que- la virha per cerkva per kaditi capisa slavena.«

Druga: »Tudi mene dicit de- ta kvela virha.«

KONSEKVENTEN STOTNIK.

Stotnik jo poučeval novega četovodjo:

»...Nadalje moram povdarjati, da ne smete na noben način in pod nikakim pogojem surovo nastopati napram Vašim podložnim. Če sama dotika njih telesa je kaznjiva. Po novem ukazu morate ravnati z njimi kar narlepše zamorete. Vem, da je ta ukaz težko izpolnjevati, ker znam to iz moje dolgoletne prakse.

Toda z dobro voljo hoče šlo. Ako Vam kaka mrcina dela neprihke, in da Vas na noben način ne uboga, po te- daj ga primite za goštanec, vrzite ob tla in dobro obrežite, če se mu tudi buča razpočil«.

ZADOŠČENJE POMOTE.

Mislil, da bo 20 let tega, ko sem bival v Reki. Bivalo je tamkaj tudi obilo Ogrov. V Grand hotelu je umrla neka grofica iz Budimpešte. Njen spremnik je takoj brzojavil tjakaj. Z obratnim brzojavom je dobil denar in navodilo, naj vse potrebno ukrene, da se grofico prepelje v Budimpešto. To se je v popolnem redu izvršilo in raket se je srečno pripeljala v glavno mesto Madjarske. Sorodniki pa so jo hoteli še enkrat videti predno jo odnese in so radi tega odbili pokrov. Na splošno začudenje pa so našli navzoči na- mesto grofice staroga »Feld- maršala« v rakvi. Sorodniki so takoj brzojavili v Reko spremnik in naznanili pomoto. Ta se je takoj informiral ter do- znal, da se je pri nakladanju v vagon zamešalo in zamenja- lo pomotoma itd. Nato je spo- ročil sorodnikom:

»Pokopljite »Feldmaršala« brez vsake ceremonije. Le po- tolažite se! Vaša teta je bila z največjim hrupom, ceremo- nijami in z najvišjo vojaško častjo, s puškami in topovi pokopana. Pozneje zamenjaj- tel«

Prva noč novoporočencev.

Mhadi novoporočeni par je praznoval v restavraciji prvi dan medenih tednov. Pozno v noč, oblagodarjena z različni- mi špiritnimi duhovi, sta se napotila na njih novo stano-

vanje, v modernem poslopiju, ki je imelo inštalirano poleg električne luči tudi dvigalo. Vsemu temu pa novopečeni soprog ni bil vajen. Posrečilo se mu je brez posebnih ovir odpreti hišne vrata, nakar sta stopila pred dvigalo. Odprl je vinski soprog vratica in ugas- nil luč v veži. Dvigalo se je pomikalo navzgor a v popolni temi, ker je pozabil odpreti luč v dvigalu. Tipal in tipal je naokoli, da bi našel gumb in slednjič pritisnil.

Dvigalo je takoj obstalo. Sedaj si sromaka nista vede- la več pomagati. Ona je pričela jokati in tudi on se ji je pridružil. Jok pa jih je spravil v spanje in tako sta sladko za- spala v dvigalu med nebom in zemljo. Rano v jutro je pri- čel vratar priti vežo in stop- njice ter pridno ožemal uma- zano cunjico v vrč. V prvem nadstropju pa je začuden o- pazil stoječe dvigalo. Pokukal je v notranjost in opazil dvo osebi skriti v njem. Takoj je uganil, da se gre tu za kopove. Še v isti minuti je telefoniral na policijo in v četrte ure so bili na licu mesta komisar, štirje stražniki in vratar s svo- jo mastno pralno juho. Pre- vidno je odprl in takoj oba o- bhil z umazanino, da ne bi ur- no pobegnili. Ko se je po po- zneje dognalo, kdo sta bila prenočevalca, bi si vsled glo- bokih poklonov vratar kmalu hrbet prelomil.

SODNIJSKE SLICICE.

Pred sodnikom se je odigral tale dogodek: — Obtoženec, vaški gostilničar je vrgele sko- zi vrata iz svoje gostilne po- znanega vaškega pijanca, ker je nadlegoval goste. Pri tem pa, ko je pijanega ven metal je ranil tudi Petra Zganjarja. To je bila tožba. Sodnik v- praša obtoženca:

»Zakaj niste poklicali go- spoda župana, da bi napravil red v gostilni?«

Obtoženec: »Oprostite go- spod sodnik, saj župan sem vendar jaz sam.«

Sodnik: »Tedad ste pa mo- rali svojega policista pozvati, da napravi mir in red.«

Obtoženec: »Kako naj bi on napravil mir in red, ko je ven- dar on tisti pijanec, ki sem ga skozi vrata vrgele.«

Nale sodnije.

»Čuk na palci«, ne samo da vse vidi in sliši, on ve celo pri- hodnost. Evo Vam njegovo poročilo iz leta 1925:

»Pokukal sem na goriški Tribunal, kjer so bili uradni- ki samo veliki grošniki, zato so jih bili srečno izgnani in iz- čistili prostore. Mikalo me je poizvedeti, kako stoji sedaj stvar.

Napotil sem se tja, noseč za tisoč lir kolekrov, če bi zahte- vali za obisk kako pristojbino.

Koj v veži sem se nesrečno prekopnicil čez velik kup ljudi.

Bili so to Briči, ki so čakali tam že nad osem dni na neko razpravo, ker niso mogli koj na vrsto, so nekateri zaspali kar po tleh. Iskal sem sporni oddolek, da naznanim svojega stanovalca, ki mi že nad leto dni ne da ficka in mi vrhu te- ga še figo moli pod nos. Vse polno ljudi se je trlo po hod- nikih. Vprašam, kaj da je to. Pa mi pove znanec, da čakajo na razpravo.

Pojasnil mi je, da polovica teh ljudi tolmači nek tuj jezik. menda celo slovensko, na u- radni jezik. »Kaj pa tako po- časi?« vprašam. — Vsevedni znanec mi pove, da sta ostala samo še en sodnik in en kan- celar. Prej sta bila dva sodni- ka in dva koncelarja, ki pa sta oba nesrečno končala. Sodnik je delal in razpravljaj po 24 ur na dan. Utrujen in lačen je bil poslal slugo po surovo jaj- ce, da ga v naglici izpije. Do- tu je šlo gladko. Toda strogo oko postave, ki vidi do dna vsaki stvari, je poizvedovalo, odkod izvira tisto jajce in do- gnali so, da je bilo kupljeno pri slovenski branjevki. Posle- dica? Bil je telegrafično iz- gnan iz službe. Bil je pozabil v uradu klobuk. Prišel je dru- gi dan ponj pa so mu rekli, da je danes čisto privatna oseba, da nima ničesa iskati v ura- du, ako nima vabila.

In kancelar? Tudi on je bil izpil surovo jajce. Izvedeli so. Bilo je sicer kupljeno iz poštenih rok, toda tisti petelin ni bil dosegel op- cije kot tuj državljan.

Čuku se je orosilo kosmato lice in je odrčel.

LISTEK.

3

Konfuzelj v Benetkah.

Ponatis iz Gorice 1906.

»Dobro, dobro, gospod Konfuzelj, sedaj vam verjamemo. Ne bo vam treba hoditi z nama. Toda drugič ne bodite več tako strahopetni. Ako človeka prime kaka slabost, mora vendar poklicati in prositi ljudi, naj mu pomagajo, vi pa ste se tako vedli, da ste morali zhuditi sum«, poučil je orožnik Konfuzlja.

»Vas li še boli trebuh?«

»Oh, da bi me tako ne,« potrdi Konfuzelj.

»No, gostilničar vam bo že po- magal.

»Zdravie«, pravi orožnik in poda Konfuzlju roko, opozorivši Furlana, naj pomaga bolniku s kakim zdra- vilom.

Ko sta orožnika odšla, je Furlan res pomagal Konfuzlju. Skuhal mu je bil namreč nek čaj, od katerega je trdil, da ima čudodelno moč in da je

zelo drag, ker se ga malokje dobi. Zaračunal mu ga je šest kron... menda radi izgubljenega spanja in vrat.

Konfuzelj ni rekel nič, popil je čaj in plačal, četudi se mu je zdelo, da ni iz drugega, kakor iz samih kamilic in tavčentroč... Naj pa je bil iz česarkoli, pomagal je, nič več ga ni ščipalo.

Popivši zdravilo, se vleže zopet k počitku s trdnim sklepom, da ne bo nikoli več tako strahopeten. Bilo je že dve uri zjutraj.

Ob šestih vstane in se odpravi na pot.

»Zajutkoval bom pa v Palmanovi, s tem Furlanom nočem več imeti opravila, me je že dovolj namazale, si misli in tako tudi stori. Nato po- zdravi gostilničarja, ki je bil tudi že po koncu in zdrkne s kolesom proti meji.

V.

Konfuzelj v Italiji.

Ko se približa laškim finančnim stražnikom, stopi s kolesa, pozdravi in moško seže v žep po legitimacijsko knjižico.

Ali groza, žep je bil prazen, v njem ni bilo niti knjižice niti denar- nika.

Ilustro pregleda Konfuzelj se dru- ge žepe, a zastonj. Vnovič ga oblije mrzel pot. Nič ni rekel, ampak kar sešel je zopet na kolo, se obrnil in frk nazaj v Višk. Kažor bi trenil je bil pri Furlanu. Ko je stopil v hišo, ni niti pozdravil, ampak zdriljal je po stopnicah naravnost v sobo, kjer je prejšnjo noč spal... In zopet je Konfuzelj videl, kako je neroden; denarnica in legitimacijska knjižica sta ležali na tleh pri postelji. — O- boje mu je bilo padlo najbrže takrat, kadar se je legitimiral orožnikom; in ker ni še prišel do takrat nihče pospravljat sobe, ni mogel tudi nihče ničesar opaziti. »Za vraga, če jaz nisem cepec na tem božjem svetu, potem pa res ne vem, kdo je. Kaj se mi je treba tako plašiti za vsako malenkost? zakaj vendar ne pogle- dam okrog sebe, nedno kam grem in pridem, pa bi ne imel vedno takih sitnosti, ošteval je samega sebe.

No, sedaj, ko je imel vse pri sebi, je šlo gladko tudi čez mejo.

V Palmanovi se ustavi in zajutru-

je, nato se odpravi po mestu, da si ogleda cerkev in bolnišnico.

Videl je tudi kraljeve konjake za armado, od katerih pa je dobil utis, da niso ravno vzorni, četudi ni imel o konjereji in konjih veliko pojma, kajti Konfuzelj je služil v svojih vo- jaških letih pri domobranjih in še tam je imel le šaržo nadomestnega rezervnika.

Zajutkoval je v neki kavarni na glavnem trgu. Čudno se mu je zdelo, da ima ta trg toliko klpov spomeni- kov.

Vprašal je kavarnarja, kdo so ven- dar vsi ti pesniki, ki jih predstavlja- jo ti spomeniki in ali so vsi živeli, ali bili vsaj rojeni v Palmanovi.

Ko mu kavarnar pojasni, da to ni- so pesniki, ampak le »nobili vene- zianci«, obsodi jih Konfuzelj takoj, rekoč: »Čemu so jih pa potem vlačili semkaj, v Benetkah je prostor za- nje in ne tukaj.«

Kavarnar je zamrmral nekaj take- ga kakor »macaco« in odšel.

V Palmanovi ni mogel Konfuzelj dolgo prestatati, zakaj duh ga je silil le naprej, naprej proti Benetkam, zato odrine že po kratkem odmoru.

Urban in njegova pokojna Urša pred „počastjo.“

Evo vam sliko kako sta se Urban in njegova pokojna nudila v mestu pri gospodi, ko sta svojo hčer „udinjala“ in slišala prvič gramofon. Urban je pripovedoval doma:

„Ne mizo je an gesput prinesu ano škatlo z anem ko leščkam, pa z anem velikem trahtarjem koker je ze vinu nelivat. Pa je kar an šraufek spüstu, jen je ta počast neka-zana zečjela narpoprej grgrat, puotlej pejt, žvižgat jen buhtaj kaj še vse. Nenkrej je pršla uod nejke nuotre u škatlo cajla kumpanije sudatu, pa je bando špilala. Ne use zadne so pa flinte nabasali jen če najsva z Uršo brš zbajžala s šiše. h' naje bli prou gvišnu ustrlike. Jen toku sva vseglj sječnu ušla spred tje počaste.“

NESREČNA LIJUBEZEN.

(Poučna igra za mlade in stare.)

(Godi se v možganih, pljučah in srcu vsakega zaljubljenega človeka. Mladi človek se valja brez spanca v svoji postelji, ker je zaljubljen brez upa zmage. Cigaretu kadu za cigaretu. Glava ga boli stransko.)

Desna pljuča (pokliče na levo): Hola, sestra moja!

Leva pljuča: Kaj pa hočeš zopet?

Desna pljuča: Ta človek tako kadu, da ni več za prestajati. Služna kožica je že vsa rdeča od jeze.

Leva pljuča: In ti mi to praviš zdajle? Že pol ure tožim, da je sedemindvajsetletna zvesta služba poplačana s tem, da me hoče ta človek ravno s cigaretnim dimom popolnoma ugonobiti.

Desna pljuča: Strašno!
Leva pljuča: Moramo pač opozoriti Štefana, da tako ne gre več dalje.

Desna pljuča: Ne bo nič pomagalo. On ne vrže cigarete proč.

Leva pljuča: Jaz bom poizkusila: dala mu bom kašljati.

Desna pljuča: No, tedaj, daj mu kašljati; morda bo pomagalo.

(Zgodilo se je. Štefan je močno zakašljaj.)

Štefan: Vrag to vzemi, že zopet kašljam.

Desna pljuča: No, kaj smo s tem dosegli? Prav nič!

Rdeče krvno telesce (prileti mimo.) Dober dan, gospoda! pravite? Kakšni pritisk imamo danes. (Teče dalje v pljuča.)

Pljučni mehurček: Hola, kam pa Vi, živina? To vzemite s seboj v obisti. Kaj se še niste naučila, katere snovi iz-

ločujejo pljuča in katere obisti?

Krvno telesce: Pardon!
Pljučni mehurček: Kaj pa je sicer novega?

Krvno telesce: Prihajam iz srca. Prekleta slabo mu gre. Mora biti zaljubljeno, vse je v neredu.

Pljučni mehurček: To čutimo tudi mi tu v pljučah. In drugače?

Krvno telesce: Nič! Letim v glavo. Cel shod je tam. Danes bomo uprizorili močan glavobol.

Pljučni mehurček (pljučam): Gospa, gospa!

Pljuča: Kaj pa je?

Mehurček: Ravno zljaj je letelo krvno telesce v glavo in je dejalo, da bo še danes močan glavobol.

Pljuča: Še tega je manjkalo. Štefan bo zdaj vžival vsega vruga in mi bomo do jutra kihali in se trudili. Vnag jih vzemi, da nam ne pustijo spat!

Lobanja (vidi prihajati krvna telesca): Že prihajajo, že prihajajo. Zdaj mi bo pa za razpočiti! Zopet bom morala trpeti mrzle obkladke. (Nahruli krvna telesca): Kaj pa hočete? Kaj iščete tu? Kdo pa vas je klical?

Neko krvno telesce (salutira): Javim pokorno, celo telo se nahaja v slabem stanju; bili smo primorani, poiskati si drug prostor. (Salutira, vstopi se v vrsto v armado krvnih telesc.)

Lobanja: Vedno nered. Vedno slabo. Kaj le ima ta Štefan?

Krvno telesce: Obrat na desno! Marš!

Čelo: Na desno marširajo. Glava bo tedaj bolela na desni strani?

Krvno telesce: Dal Marširaj dalje! (Vsi se drenjajo na desno.)

Čelo: Me vsaj ena stran ne bo bolela. Kaj se vse zgodil?

Štefan: Vrag vendar! Moja glava mi hoče zopet razpočiti. Antipirin bom vzol.

Krvno telesce (leti v galopu do srca).

Srce: Kdo pa je?

Krvno telesce: Jaz sem, Štefan ravno misli vzeti antipirin.

Srce: Nesrečnež. Ali me ho-

če popolnoma uničiti? (Globoko vzdihne.) Ali ne ve, da preobilo vživanje antipirina škoduje? Ne vzdržim več dolgo, pri moji veri da ne. Ta človek je vendar zblaznel! Ali ne ve, da imam že itak precej veliko napako?

Krvno telesce: Vedno tožite, vedno javkate! Vi vzamete človeku veselje letati po telesu. Vi stara godrnjavost. Vi! (Beži dalje.)

Požiralnik (zakliče navzdol): Vhod v želodec odprite. Ena porcija antipirina je na potu!

Želodec: Ze zopet. (Da povelja.) Analizirajte!

(Vhod v želodec se odpre. Antipirin, pomočan z vodo, plane vanj. Služabniki prilete in ga začnejo analizirati.)

Neko (salutira): Javim pokorno, to je sestavina Phenyl-dimethyl-pyrazolon. Njegova formula je: C 11 H 12 N 30.

Želodec: Hallo! Zdjaj pa na delo. Vsrkajte antipirin.

(Zgodi se. Antipirin začne delovati.)

Krvna telesca (v glavi): Holo! Antipirin je tu. Bežimo! (Letijo iz glave v telo in se tam razgubijo.)

Štefan (se prime za čelo): Glavobol pojenjuje. Ta antipirin je vendar čudovito sredstvo. Postajam zaspan... Oh, moja Anica... Anica!

Srce: Kaj zopet pritiska na me? Čakaj, ti že pokažem! (Dela z vso silo.)

Štefan: Če le njeno ime dahnem, to mi začne biti srce.

Vsi organi (odložijo svoje delo in poslušajo lahko smrtneje): Slišite. Ze imamo godbo!

(Štefan je zaspal. Vse je tiho, vse počiva.)

Krvna patrolja: Kaj se pa vi še gibljete. Ali ne veste, da je noč, da vse počiva?

Slepo črevo: Kako naj vidim, ko sem slepo? Kdo mi je pa povedal? Se norčujete se iz ubogega slepca.

(Patrulja gre dalje. Mala bela pika leti domov.)

Patrulja: Stoj! Kdo tu?

Mala pika: Beljakovina.

Patrulja: Pojdi!

(Gredo dalje. Srce bije, prasa se dvigajo. Mesec sveti. Mir. Človek spi trdno.)

Priredil Jaka Spaka.

Sklenil je, da bo kosil v Portogruaru, ki leži blizu v sredi med Palmarnovo in Benetkami.

Navdušen je gonil bicikelj po gladki in ravni italijanski cesti, zdelo se mu je, da plava po zraku.

Nobene trudnosti ni čutil, niti vročina ga ni motila, četudi je vozil tako naglo, da je dotekel in pretekel najboljše konje, ki so dirjali po cesti.

Tig Sv. Jurija — St. Giorgio di Nogara — je imel kmalu za seboj in bližal se je Latisani.

»Latisano si pa moram nekoliko ogledati, spotjo se vsaj oddahnem in popijem kozarčec malinovca«, si misli.

Čim bliže je prihajal trgu, tem več ljudi je srečaval. Nekateri so gonili pred seboj krave in vole, kar pa ni bilo čuda, ker je bil tisti dan v Latisani semenj. Ni pa še došel popolnoma do hiš, ko ga oblaja neko ščene in se zapodi za njim.

»Ti, da me vjameš, revče«, krično Konfuzelj in požene kolo še bolj.

Toda kmalu se pridružijo ščenetu še drugi psi in tem zopet drugi, da se je Konfuzelj kar čudil, od kod so se

vzeli in čegavi so, saj vendar morajo od njih plačevati Italijani precej visoke davke.

Bila jo to velikanska pasja čreda, ki bi ga bila spremljala cvilec in tuleč Bog ve do kje, da se ni v tem nekaj pripetilo in ga neprijetno rešilo iz tega neprijetnega položaja.

Večji psi so ga namreč celo dohajali in eden ga je bil že zgrabil nekoliko za hlače.

To je Konfuzlja tako spodbudilo, da je napel vse moči in dirjal kakor strela.

Ali ravno v tem najhujšem trenutku mu pride kmēt s tremi kravami nasproti.

Konfuzelj je zvonil in zvonil, a krave se niso hotele umakniti, ampak začele so skakati in ritati po poti, da je ubogega Konfuzlja obšla smrtna groza.

Zdelo se mu je, da mora priti v nezgodo.

Da se ji izogne, krene s kolesom na stran, pri tem pa izgubi ravnotežje in pozabi na krmilo. Kolo se mu vsled tega obrne na levo in zdrkne s Konfuzljem vred po neki grivi na-

vzdol ter prileti ravno na živinški trg, ki se nahaja pod pesto.

Kolo in kolesar se zvalita med največje čredo mladih pujskov.

Kolo je zadelo nekoga mečtarja v hrbet in ga prevrglo, ko se je najbolj pridušal in rotil, da se mora skleniti neka kupčija, pri kateri je posredoval on; Konfuzelj pa, ki je tudi del, toliko da ni pomčkal treh pujskov do smrti.

Nastal je nepopisen prizor.

Pasja čreda se je zaganjala v kolo in Konfuzlja, prešli so kruhli in bežali na vse strani, krave, volc in konje sta višič in krik tako preplašila, da so jih gonjači vdžžali le z največjim naporom.

Lahi so preklinjali Konfuzlja, njegovo mater, kolo, mojstra, ki ga je naredil, pasjo čredo in vse, kar jim je sploh prišlo na misel.

Konfuzelj je ležal na obrazu in se nahajal kakor v agoniji; Lahi so to uporabili in ga bili z biči in palicami po zadnji plat njegovih rojstnih kosti, da so udarci kar žvižgali.

Slaba bi se mu bila izpredla, da

nista prihitela dva redarja in napravila mir.

Nato sta vzela Konfuzlja, ki je bil ves blaten in v silnem strahu s seboj ter ga vedla k občinskemu predstojniku.

Tukaj je moral sinota plačati še pet lir globe, ker je premaglo volč.

Malinovca pa je lahko izpil še več kozarcev kot enega, ker je moral ostati v Latisani več kot eno uro, da si je popravil kolo, ki se mu je bilo pri padcu nekaj pokvarilo.

Ko spravi vse zopet v tir in ved, se odpelje proti Portogruaru, kjer pokoš in si najme posteljo. Spal je dobri dve uri, kar ga je poživilo in ukrepilo. Nato se odpelje po glavni cesti skozi Mottio in Oderzo do Treviža.

Ker se je že mračilo, se ustavi in prenoči v Trevižu, da ne pride ponoči v Benetke. Spal je sladko in to je pomagalo, da je pozabil na vse bridkosti in težave, ki jih je preстал na potu.

Naslednjega dne se pelje še do zadnje postaje pred Benetkami, do mesteca Mestre.

ZGODBA IZ TOPOLCA.

Štirje fantje, inteligentni zbor imeli so v advokati; bil je gornji, rdečelica, pravijo, da je jezicec. Bil je brigadir & doljni, Bog je željo mu izpolni, tretji bil iz sred vasi, rad k besedi se zglesi. Dolgi se, debelolani, pritrjuje kakor v basl, debeluh cepta po fleh, kot bi hodil po škrléh; hudo je to, da On nas hvall, nismo vinca nič so baši. Pa reče ta iz sred vasi, razlaga vam in govori, nedeljo nako z doma žel, domov pa kralu ni dospel, bil je poln do vrha vina, bodi zdrava, domovina. Mogli so ga vleči spat, ker ni mogel najti vrat. Nato se oglasi ta doljni, da obljubo zdaj izpolni: Kdo piče tu, češka o nas, da s tem si krajša dolgi čas? Poslali smo dopis v Trst, da bi stopili jim na prst. Iz Trsta so odgovorili, za nas ne bodo se potili. Če vroči smo, naj se shladimo, v bližnji vodi se skopljimo. Tu zine hkratu naš doljin: »Napravim jaz jim pravi čin. Hitro pošljem jih do Čuka. Naj v drobje jim pokuka. Vsi štirje veselja so zavpili, kot terno bi zadeli hili, dolgi k pisavi se podal je, laži velike sklohasal je. Prebrisan Čuk pa vam pravi tako, lažnjivec pri njem nič opravil ne ho. Poštene ljudi bi hoteli žaliti, zato pa vsi štirje preveč ste zabiti. Za trud ste prejeli res lepo plačilo, skolajne je princel vam košek obilo. Zato ni hudir, da dalje pred njimi ne bilo bi mir.

RADUJ SE ŠTEVERJAN!

Oj srečni Števerjan veseli potrebo svojo zdaj imaš; prišel je k tebi grof »Pirelli«, mar tega ti še ne poznaš? Mogočno ropota motorček; to »Bianchi« je, ki vozi zdaj ošabno »birta« in poln sodček in zobodreca tudi k daj. Za varstvo »Piccoli« žandarmi vsled »falimenta« so vam tam; agentje pa so zdaj že varni, brez »kšefta« stekli kdo ve kam. Da »ditta« naglo se upelje nje vodja bo na plesé šel; tja gumi z vozom si pripelje, da bo reklamo si pospel.

POSTEN NAJDITELJ.

Sin: Oče, rokavico sem našel.
Oče: Samo eno.
Sin: Da, na drugi je še mož sedel.

ULJUDEN TREBUH.

Komedijantsko barako so zaprli, ker je specialista, ki je s trebuhom govoril, obolel. Peljali so ga v bolnišnico in ga preiskali ne vedoč kdo da je. Krog njega so stali poleg primarija in asistenta še drugi postrežniki. Primarij ga je trkal s prstom po prsih. In vsakokrat ko ga je potrkal so se navzoči na vse grlo zakrohotali. Na vsako potrkanje se je namreč čulo glasno in jasno od znotraj: »Naprej!«

Drobiz.

Za gotov razred žensk, obstaja samo dve vrsti listkov: listki za prst vatop in bankovci.

Kdor je posredoval svojemu prijatelju pri poroki, ga je za vedno izgubil.

Noben berač nima tako globoke mevlhe kot igralec in tobeno srce tako neuganjljivo, kot žensko.

Čudno je, da ravno neporočeni možki največ pajujejo zakonski stan.

Mož, ki imenuje svojo ženo bolj kot polovico, da razumeti, da ona druga polovica malo velja.

Vsi možki so lažnjivci, toda pri nekaterih se to pozna šele, ko so poročeni.

Zakon je podoben obleganemu mestu. Iati, ki so v njem, bi šli radi ven, a oni ki so zunaj bi radi šli notri.

Narava je dala možkemu moč, a ženski zvižajo. Kdo je močnejši?

Z duhovito lažjo se žensko prej prepriča, kakor z dolgočasno resnico.

Odlomek lumparije.

V moji bodoči knjigi »Lumparije« ki bo izšla ne vem ravno kedaj radi pomanjkanja črk v tiskarnah in ki bo obsegala nekaj čez 9000 strani, bo med drugim tudi tale odlomek:

Pri nekem draguljarju je izbirala jako elegantno oblečena dama različne bisere in dragulje. Predstavila se je trgovcu s svojo vizitko za soprogo tedaj odličnega državnika. Povedala je tudi, da kupuje na račun svojega brata, ki je bil sloveč zdravnik in ravnatelj norišnice. Pred trgovino je stala elegantna kočija, z dvema nestrpnimi žrebci. Draguljar se ji je ob vsakem vprašanju globoko poklonil. Ni zlomek! Saj je izbrala za 100.000 frankov dragoceno sti.

In ko je dokončala, je naprosila trgovca, naj ji da s seboj za spremstvo radi varnosti kakega zanesljivega uslužbenca. A ne samo radi tega, temveč, da pokaže dragulje svojemu bratu, da potrdi nakup in plača račun. Trgovec ji je rad ustregel. Izročil je otmot dragocenosti svojemu knjigovodji, nakar sta se odpeljala pred zavod. V predstobi je dama vzela dragulje, da jih ponese bratu v njegov urad. Knjigovodja je izročil in se globoko priklonil. Dama vstopi v ambulatorij in pričene:

»Gospod ravnatelj, pripeljala sem Vam svojega sina,

da ga preiščete in obdržite v Vašem slovečem zavodu. Moj ubogi in edini sinček je zgubil — razum. Trpi na neki fiksni ideji, da poseduje dragulje in ne neha mene svojo lastno mater obtoževati, da mu jih hočem okraati. Vsprejmite ga in preiščite ga, toda ne v moji navzočnosti, kajti meni hoče srce počiti prevelike tuge in bolesti vsled te grozne nesreče.

Dovolite mi gospod ravnatelj, da stopim skozi te stransko vrata in da tam počakam.

»Madama, od srca rad, le izvolite! Uboga mama.«

Zalujoča mamica je vstopila v stransko sobo, nakar je ravnatelj ukazal dvema možnima služabnikoma, naj pokličeta gospoda, ki je v predstobi, ter potem ostaneta med preiskavo pri njemu.

Knjigovodja vstopi in res takoj vpraša po draguljah.

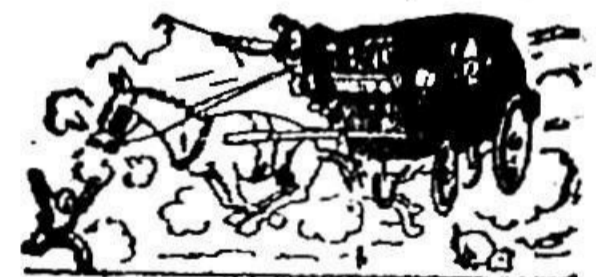
»Ni dvoma,« pravi zdravnik, »suhotec je ob pamet.«

Obrnil je pogovor na drugo stvar, toda knjigovodja je v enomer zahteval dragulje. In ko ga je prišel zdravnik pomirjevati, je vdaril po mizi, da se je vse razlilo. Takoj sta bila velikana pri njemu, ter ga vtaknila v železno srajco. Otepaval pa je s tako silo, da se je tudi zdravnik v srce smilil.

Ukazal je, naj služabnika pripravita mizo, da mu da prvo pomoč. Ko je knjigovodja to videl, je pričel rjuti, da se je hiša tresla. A pomagalo ni nič. Slekli so ga do spodnjih hlač in zvezali, nakar mu je v hrbet in v stegno z aparatom napumpal neke tekočine. Lev se ne dere tako kakor se je drl ubogi knjigovodja.

Zvečer pa je bilo drugači. Prišel je draguljar in stvar se je pojasnila in rešila. Le »zalujoče mamice ni bilo nikjer, a policija pravi, da zasleduje še do danes.

Špika M.

Najlepše predmete

lahko kupite edino

Narodni Knjigarni

V GORICI VIA CARDUCCI 7

Pisemski papir v mapah in v škatlah najfinejše vrste.

Krasno vezane knjige.

Albumi za razglednice in fotografije. Črnilniki v najlepši izdelavi.

Pečatniki, peresniki. Noži za papir. Vreme garniture.

!Ko kupujete razna darila, poslužujte se edino Narodne knjigarne v Gorici!

NA SODNIJI.

Sodnik (ciganu, ki je ukradel konja): »Ne taji cigane tako trdovratno; mar ne vidiš u 20 prič, ki so videlo, da si souzmal konjiča. Kaj praviš nato?«

Cigan (ponižno): »Gospodice sodniče, nič popólnoma nič. Samo to ugotavljam v svoj zagovor, da Vam pripetem lahko 100 prič, ki niso nič videlo.«

USMILJEN ČLOVEK.

Prijatelj, bodi tako dober, sodi mojemu drugu 100 lir!«
»Čemu neki ti prosiš zanj, mu jih posodim?«
»Ej, zato, da jih meni vrne.«

BLAGAJNICARJEVA NESRAMNOST.

Tat (pred prazno blagajno):
»Lopova, blagajničarja bom očel radi sleparstva. Postavil je tu velikansko blagajno, es, da je polna, medtem, ko čisto prazna.«

Narodna knjigarna v GORICI

ulica Carducci 7

poroča naslednje na novo došle knjige

Albrecht: Ranjena gruda, povest,
Murnik: Na Bledu, povest
Rozman: Testament, ljudska drama.

Golar: Poletno klasje, izbr. pesmi.

Milčinski: Fridolin Žolna, humor
ovak: Ljubosumnost, veseloigr.
Andersenove pripovedke.

Horiau: Problemi sodobne filozofije.

Albrecht: Andrej Ternovc, novost
Golija: Peterčkove poslednje sanje.

Milčinski: Mogočni prstan, nar. prav.

M. Garšin; Nadežda Nikolovna, povest.

K. Engliš: Denar, nar-gosp. spis.

Goncourt: Renée Maurperin, rom.

Mérimée: Verne duše v vlačih.

Vrhlicky: Oporoka Lukoviškega grajščaka.

Znanstvena zbirka:

L. Čermelj: Boškovičev nauk o materiji — prostoru — času.

Razgled po svetu.

Mir na zemlji vsim državam.

Pod tem naslovom »farba« en narod drugega. In v svrhu miru rabi vsaka država svoje pripomočke. Jugoslavija potrebuje cel fašij pušk, Skoda, Krup in Hrup tovarne, v srcu svoje milene države.

Francija pa itak vedno miruje, kar je razvidno na Porurju, kjer ima cele »regiment« inženirjev, vsak s svojim dolgim dalnogledom, 35 cm diametra.

Mi imenujemo po domače pri nas tako inženirje »artiljerija«. V Franciji je seveda to drugači.

Za trajni mir so iznašli Angleži »fosforgranate«. Kamor taka granata pade, vse na okoli do tal pogori, nakar nastane mir, kakor nad Sodomo in Gomoro.

Največji čudež na svetu se je zgodil v Rusiji. Tamkaj je namreč pred kratkim Lenin zopet umrl. Čukov uroč pravi, da to ni mogoče, ker je itak že nad osemdesetkrat umrl. Ima v arhivu nebroj časnikov v katerih se čita, da je bil pred tremi leti na ulici s kolkom ubit. Drugi pravi, da so ga lastni prijatelji bolševiki na postelji zadusili. Tretji ve povedati, da ga je na tribuni zekodčna kap zadela. Četrta pravi pa, da sploh nikdar živel ni. So pa zopet drugi, ki pišejo, da je vsak mesec enkrat umrl. Ako pa tudi sedaj ni umrl, tedaj so vsi časniki, brzojavni in telefoni največji goljučji na svetu.

Maškerada. Ker imajo navado imeti veselje in komedije pust tudi na Bulgarskem, so praznovali pred dnevi tamkaj poroko domače princezinje in faliranega nadvojvode Württembergškega. Ta je nastopil v znakih svoje nekdanje visokosti in svetlosti ves v »franžah« in povezanem hrbitu in trebuhu s široko obvezo, kakoršne imajo navadno v naših »ambulancah«. Nemška novina Ilustracija, je povsem opravičeno prinesla na svoji prvi strani, karikaturu te maškerade.

Senzacionalna vest. Inozemski listi so se pretekli dnevi mnogo bavili z ex kaiserjem. Nekateri so poročali in komentirali prav podrobno v štirih, nekateri tudi v šestih kolonah svojega lista, da se je ex kaiser, medtem ko si je knof šival, zboždel v levi palec s šivanjko.

Amerikanske banke. — v zreku. Najiznajdljivejši rod je Amerikanski. Sedaj so ustanovili belo banko v zraku.

Vse obhigacije, dvig, izguba ali dobiček, vplačila itd. se bodo vršila v zraku. Lahko se bo igralo tudi »Königrufen« ali pa »Tre sette« v Belgradu, Dunaju ali v Gorici. Nasprotni partnerji pa v Neu-Yorku, Chicagi ali San Francisko. Ako kdo napove v Belgradu »hundert in durchmars« pa bo začul po začnem telefonu svojega nasprotnega partnerja iz Neu-Yorka, ki bo zarjovel: »kontra! Čuk bi mu dal tudi še »rex« po vrhu.

Pogodba med Italijo in S.H.S.

Ko je bila pogodba med Italijo in Jugoslavijo že podpisana so bili vsi duhovni pomirjenji. Vsi listi so prinesli v posebnih kolonah izid v različnih oblikah. Čuk se s tem malo peča, ker kakor gozdná ptica malo razume na politiko. Pripaša samo odlomke stvari, ki so se vršile, kar vidi in čuje od drugih ljudi in živali.

O tej stvari ve povedati samo to, da sta se dva fantina v Kastavi zelo sprla. Eden njiju je S. H. S. državljan, a drugi italijanski. Prepir med njima je bil tako hud, da sta se tri ure v cestnem, blatnem jarku valjala in tako bunkala po trebuhu od spredaj, zadaj in po glavi, da niti dihati nista marala. Šlo se je menda za eno kranjsko klobaso.

Največji nabiralnik na svetu imajo Hollandci. Nedavno so nabirali po glavnem mestu za nemške otroke. Dva para konj je vlekel škrinjico z malo odprtine, kamor se lahko porine štrco kruha. Napis na tej škrinjici je bil 3 metre širok. Metalo je v to škrinjico vse prebivalstvo mesta, a še ni bila polna.

Spika M.

Pravijo, da bi bil v neki hiši v Očeah Lojzeta kmalu strop zmastil in to ravno, ko je »skrofec« jedel. To ga je tako prestrašilo, da bi se bil skoro s krofom v grlu zadušil.

Pravijo v Mirnu, da sta se »Gigi Fiaka« in neko severno dekle zaročila. Splošna želja je, da se povabi ne poroko tudi Čuka na palci.

Otroško veselje.

Marikdaj tu v naši vasi se kaj novega zgodi, čeprav so hudi, reami časi, se vendar družba veseli; vganja burke vam nealane, hi so za mihi in podganc. Ko malo proč stojim na vaši in mislim si, kaj mora bit, al' res so to le masti »špasi«, pa nekaj more se goditi. Glasovi lepi so glasijo, v uho mi radostno šumijo. Ko noya me na cilj privede, kjer družba ta nahaja se, veseli obrneta tja poglede in občudujem jih pra vas. Dekleta fantje vkup so zbrani, lopo se gledajo po strani.

Zopet drug večer v naravo je pripoljal sila čas, delo se je nadaljevalo in na vrati bil je glas še čarobnejši kot anodi, ker so hili bolj pri moči.

Ker danca kapljica je črna oživljala res ude vsoga, je vsak poskočil kakor srna. Še tud' je zunaj mraz leden. Sreča jim obaveva lice in ogreva krasotice.

Petja takega kot tukaj nisem ališal še nikjer in nestrno kakor v muhah gledal vsak je kot hudir; čista ubrana melodija, le poslušaj jih; Matija.

Tudi jez potas približam notri zvito kot ljajak, brez postavo svojo znižam in poiščem si tobak, me zatre Andrej Gejprina in mi »pree« ponudi vina.

Bog vas živi vsa dekleta, živi ves otočki rod, to želi vam sin od kmeta in tudi lahko vsak gospod. Sreča naj povsod vas spremlja, in naj nikdar vam ne jenja.

POZDRAV IZ SELVE.

Bodite mi pozdravljeni dragi vi prijatelji, kakor tudi drage ve, naše ljube deklice, potlej tudi dragi vi naši ljubi stariši. Čuk ponca to tudi v oni kraj, kjer živele so naše ljubce kdaj. Pa naznani jim, da smo živi še, ker nam pašasuta še po grlu gre. Slovenska fanta skijatorji od 6. reg. alpinov iz Tirolov. Likar Albert iz Otlace pri Ajdovščini; Kobal Ivan pri Planinc pri Vipavi.

Kovač Lazar.

(Idrijaci.)

Le urno klad'vo izpod rok oče Lazar dveh otrok; od jutra do večera dela, da ima družina jela. Bunk, bunk, cin, sem od star'ga Lazarja sin; to vsak kovač naj dobro ve, kako se kladiva vrti! Včasih mi pa gre smejé pokažem moje vse zobé, če »Čuk na palce« in naš kovač, je on; in zmano vred berač! Oba se pehava in trdiva, da si d'narcev kaj zasluživa včas' popijem ga bokal, da ne bom pri kladivu zaspel! Bunk, bunk, cin, sem Lazarjev sin, mezzo di pane, mezzo di via mezzo salami, kot kontadist Sempit roke forte, imajo moči, če tudi vse je morte Lazar pa lo nil... Tako to delo gre naprej, dokler ne zmanjka d'narcev, šep, in moja ženka Micka mlada, se imava zmiraj radal, Ona vogel je tri hiše, če prav me k'terikrat nabriše, jaz pa pravim, bunk, bunk, cin sem Lazarjev sin!!!

ČUKOVA ZVIJACA.

Zvijaca že, ampak ne na palci, temveč na kolesu. Tam zvit Čuk je inseriral v Čuko samem (kar poglejte zadnje stran lista, če ne verujete.) In zakaj je v Čuk inseriral? Zato, ker bi rad, in zahteva, da bi vsi mali Čuki iz dežele in sl. občinstvo z mesta in dežele le pri njemu stroje in kolesa kupovali. O Ti zvit Čuk; pa Bog ti daj srečo!

Med diplomati.

Grof Paradajson: »Tedaj je vendar dokončana dolga muka in prepir radi Reke, Gama, Delta, Heroš, Baroš, prosta luka in zaluka.«

Profesor, doktor, inženir, odvetnik, komendant baron Dirindajson: »Ah, žalibog da!«

Grof Paradajson: »Kako?! Ti menda žaluješ, da je dopolnjeno?«

Prof., doktor, inženir i. t. d.: »Žalujem? Mar bi ti ne žaloval, ko bi vedel, da ne ho tako hitro tacéga prijateljskega banketa?«

Grof Paradajson: »? ? ?«

oni Štas in Juca.

oni: Dobro jutro, Jucal!

Juca: Bug dej, Tone. Dnis čula ud g. farmna, d' se bo pa jet pročet na pdeštijo tan d' bujo gspud pdeštāt čih. In zdej mrmo si vzet dan d' bumō šla tan, d' se zvezla.

oni: Ka n' znaš, d' sn biu čedn (teden) v meste, jen an čeu, d' se bujo pričavali pdeštije, polej sn kupo ano čo žganga in ano kušneo ha, jenasn šou vale u pdeš- prašt pdeštada, d' k'ku tu. »Dbr dan gspud pdeš- sn mu rekoū. Jes nesn zstopu, in nместo d' b'ga an bot n' zdravo, sn neč ko In tku me je skrbelo, Juca.

Juca: A tku je blu, zdej n' cajta se končulot s ta zbu'm. Tone.

oni: Zbu'm, zbu'm.

S SVETIH POLJAN.

Vitka je ko jelka
Trnovskega hriba.
je živa slika,
umotvor brez hiba.
olga je kot slak,
or pa jo pogleda
zaljubi vsak.
ljubil ni seveda.
cela ljubčkov par,
svojih ni oči.
dvračala nikdar,
e drugi so prišli.
rvi bil je fant domač,
mel jo rad kot kak kolač.
trud je bil prav ves zaman
ona zrla je po stran!
Drugi bil je dolg' Furlan,
ogot, denarja polno dlan,
a bil je po poklicu škric,
a hilo iz tega nič.
orda bi, rada imela oba,
se ljubiti dveh ne da.
den je spoznal nakano,
odpihal je zarano.
ugi ptičke pa ni vjel,
prvi ji srce zaplel.
aj pa sama je ostala
še samatvo prodajala,
ga kupi kdo seve,
r ga kazite zgodbi dve.

odovina „Špeha“.

am čem povjedat od dne-
moža tam Naukul, blizu
tra, ki je umiru dno ljeto
uzim an usegljih nje umru.
adar so njencij paršli do-
te, so sevjede po njemško
d po hišah. Narbuj pa so
vil za špehan kier njemac
ajš' špeh ku lah pulento.
dar so judje tude spoznal
učel špehe gor po korcah,
po napañ an gor po poli-
stavn. Pa use tuo nje nič
ngalo kjer njemci, an po-
o prajzi, so ga čul' tu nuos
r pes zejca, an so ga ušā-
e lobnj če je bju skrit.

Kadar so tuole vidli Naukul-
ci so se prestrašili kjer nauku-
lac ne more živjet brez špeha.
še man' ku njemac.

Sklicat' so sosjednjo an se
poupraševal' ki imajo stuort
de rješjo špeh. Je v Naukulah
adan star pa bruman možac,
zlo kosmat pa tud' zlo kuštan.
Te le možac so je stuoru na-
prej an se je ponudu de on
rješ' vse špehe cjele vasi. Se
zastop de možje so mu vjer-
val kjer so vjedli de u kuštu
še hudič, no le njemac, ga ne
preomaga.

Kakor jim je on kvazu, so
mu nesli vse spehe gou njega
kambro.

On pa jih je zluđu u taso,
jih je pregarnu z rjuhami an
koutrami kakor pastjejo an
gou konac je luzu se an
kušin.

Tah teli pastjeje je parnesu
dno mižco an gor na njo je
deu no malo staklenc od me-
dežin. Kadar se je čulo de se
bliža h vasi kajšna kompanija
njemcu, je hitro leteu z ženo
gou kambro, je legnu u pastje-
jo od speha an je začeu stokat
an sopst kukar de bi bju na ti
zadnij. Žena pa je daržala
paržgano svečo, jokala an mu
mazala z ožejdun šobče. Se
zastop de kadar so paršli
njemci u kambro za rupat,
adni so se hitro obarnil an šli
nazaj, druž' pa, buj usmijene-
ga sarca, so dol' uzel' kapo,
močil' an uprašal obupano že-
no ki zadno boljezan ima
mož. Ona pa jim je odgovar-
jala: Vse so nam nesli, an
muoj buog' mož od lakot'
umira.

Večjim se je buoga žena
takuo usmil'la de so ji pustil
al kajšno kakuošo ki so b'li
ukradli u Bijačah, al dno pest
cukerja, al dno škatko kafe
njemškega, takuo de tist mo-
žac je bju objuno plačan za-
lon ki je umiru gor na špehu,
kjer mu nje nič mankalo par
hiš.

Tuole je djelu dokjer njeso
paršli nazaj taljanit. Takuo de
tist možac je rješū Naukul-
cani špehe, pa špeh jim je rje-
šu življenje.

Judje so mu močnuo hua-
ležni an ga jimajo rad čeglih
je kosmat in še dandanašnji
smard' oč špeha, kjer je po-
kazu de če njemac je bju mo-
čan pa slovenj je bju kuštan.

Petar Matajurac.

**Male
damske
žepne
koledarje**

po L 1.- 1.50, 2.- 3.-, 3.59
v največji izberi vezane
v papir,
platno,
usnje,
aluminij

**dobite edino le v NARODNI
KNJIGARNI V GORICI**

Via Carducci 7.

Krasni nemizni tedenski kolo-
darji. — Cena L. 6.—

Naroča se lahko tudi po pošti.

EVO TI!

Glinar: »Ljudjo vedno prav-
vijo, da je zakonski star mno-
go dražji kot nezakonski.«

Plinar: »To je neumna kaž.
Jaz sem že nad leto dnj poro-
čen in sem ravno toliko prihra-
nil, kakor prej.«

Glinar (radovedno): »Koliko
si prihranil?«

Plinar: »Nič!«

ZA PUST!

**Vsem onim, ki prirejajo
predpustno veselico,
naznanjamo da dobe**

**korijandole,
serpentine,
pisan papir,
zastavice,
cvetice**

**za okrašenje dvoran v
veliki izberi in po nizki
ceni le v**

**Narodni knjigarni
v GORICI**
via Carducci št. 7.

Pravijo, da so se bitinjske »šiš-
vilje« izprehajale v luksuznem avto-
mobilu;

ali danes pa še tistih ni,
ki so enkrat lončt vezali.

Pravijo »premei«, da po Bitinji
lantje »špencirajo«.

»Premei« so pa celo jesen želod brali
in še danes ga niso prodali.

Pravijo, da premska »dekleta«, ho-
dijo ob nedeljah popoldne gledat,
kako se »hitenjski« fantje izpreha-
jajo:

»Čuk« jim pa to pove:
da se zastonj ozirajo na nje,
ker drugih dovolj lepših je.

Pravijo, da se je v Hrenovicañ z
novim letom pričela nova moda; ka-
dar pokopavajo miliča pleše pozno
v noč staro in mlado? Kadar se pa
ženijo, se pa kremžasto držijo.

Pravijo, da je bil neki gospodič na
Slapu pri Vipavi zelo v veliki ne-
varnosti, zaradi nekega dekleta. Z
dvorišča je moral zbežati na hišno
stroho z lestvijo vred. Zaradi velike
nevarnosti sta mu morala dva druga
fanta priskočiti na pomoč, drugače
bi se gotovo kaj poškodeval.

Pravijo, da Štofrska godba razpa-
da, ker se je njen poveljnik zamak-
nil v neko Jeruzalemsko punco.

Pravijo, da podpečke punce nosijo
na glavi pasje gobce in to radi tege,
da se bolj dopadajo kotnarskim
fantom.

Pravijo, de podpečki župan v Istri
nosi tudi po ziml slannast klubok
na glavi.

Pravijo, da se v Sovodnju S. H. S.
ustanovi »mlekarnā«, ker se je valed
dobre letine za »šfuta« pomnožilo
števílo molznic. Mlako bo namenje-
no domačim konsumentom.

Pravijo, da so »straflika« v Sovod-
nju S. H. S. zrastle noge; štirje jo
»puliyo« vsak za eno nogo k sebi.

Pravijo v Sovodnju S. H. S. »la
nekdo skrbno prireja »podokni-
« brez petja, brez godbe in brez lepš
obljub, baje je nekje blizu »lunc-
doma, ker si izvoljuje čas za svojo
eksperimente izključno le lunine ve-
šerc, ki so le postom posvečeni na
zemlji.

Pravijo, da se v naši podgrajski
vasi kaj radi ustavljajo avtomohi-
listi. Čuku se je čudno zdelo in je
šel »prečepglat«.

Pravijo v Bistrici, da Saša in Mi-
lan 14 dni popravljata svojo motor-
je, se vozita nato pol ure do prvega
grabna in popravljanje se začne z
znova.

Pravijo, da se Dušan istotam zelo
jezi, ker je bil v Čuku. Zakaj? Sa-
mu je ta vendar preakrnel brezplač-
no reklamo za njegovo podjetje.
Ljudjo trumoma hodijo k njemu. Pa
tudi sam Čuk si je napravil izvrstno
reklamo, v nedeljo je bil do 9. ure
dopoludne že ves razprodan. Živijo
— Salve, Čuk sul' manganello, če
boš priobčil vse dopise iz bistriškega
okraja, boš moral ustanoviti pri nas
»filijalko«.

Pravijo, da je na občnem zboru
bistriške čitalnice manjkal samo še
Čuka. Gospod Andreja — gospodar
čitalnice, je na vsako vprašanje gle-
de inventarja odgovarjal: »Ej, tega
pa res ne vem.«

Pravijo v Bistrici, da se zgodijo,
skoro pri tedenskem povratku, »prin-
cipesa bistriških« iz Reke vedno ka-
ke nesreče. Pri primčnem »roko-
vanju« z našimi brati na postaji iz-
gubijo broške, pakete in po navadi
tudi pamet. — Vse te reči morajo
domači fantje drugi dan nositi nazaj
svojim nedosegljivim idealom.

Pravijo, da podgorški zajci hodijo
glodati štandričke vržote. Štandriki
lovci so jih zapazili in so jim malo
prečestali možgane. Zajci pa so vsi
neumni in preplašeni zbežali nazaj v
njih brloge. Čuk se je s svojo so-
progo Sovo sprehajal po Štandrežu
in vse to je videl. Ujozil se je, da
ga povsod nadlegujejo, jih je zapisal
v svoj list. Zato pa naj Podgorci pa-
zijo na vaše zajce.

Pravijo, da so Slapenski ponočnja-
ki toliko vžigalic porabili po noči
na oknih pri dekletih, da so potem
okoli deklet vžigalic prosili, da niso
šli prav v temi spat.

Kdor išče najde!

Iz mesta se je peljala vesela
družba izletnikov. Bili so sami
modrijani sedanjega časa. —
Med njimi je sedel tudi nek
župnik, ki se je vračal iz me-
sta domu. Eden teh veselja-
kov se je hotel norčevati, zato
je zastavil vprašanje: »No
gospod župnik, ali veste Vi
kateri čudež v svetem pismu
je največji?« Župnik ni nič
odgovoril, ampak tiho zrl sko-
zi okno in se ni zmenil za zha-
danje. Toda mladenič nada-
ljuje: »No ker Vi ne veste
Vam pa jaz povem. Največji
čudež je bil ta, ko se je prerok
Elija peljal v nebesa v gore-
čem vozu pa si še hlače ni
osmōdila. Vsa družba se je
smejala tej neumnosti. Ko je
pa smeh prenehal, reče žup-
nik: »Jaz vem še za večji ču-
dež kot bil ta. Za časa prero-
ka Balama je ošel govoril, da
siramno ga ni nihče nič v-
prašal.

Pravijo.

Pravijo, da je trnovski pevski zbor, sladko v Gospodu zaspal. Vsakih deset let se prebudi, pokima z glavo in zapoje tisto lepo:

«Kaj nam pa morejo,

če smo zaspali?»

Pravijo, da ima neka »lestvas« v Hrašcah, blizu 18 beerka, vsako nedeljo božjast. V ji jo meče od okna do okna.

Pravijo Hrenovske dekleta, da bi radi videli da bi kmalu zopet umrl kal. stric da bi zopet po pogrebu plesale kod so zadnjice.

Pravijo, da v »Veliki Srhup« pobirajo podpise za »Muš« G. Pašic ima ze pet križev, g. Nincič pa še pa-pirja nima.

Pravijo, da se štandrski fanti hodijo učiti v »Kinos« vsak večer po eno uro. In pri vsem tem, ko ne hodijo učiti, pravijo nekatere punce, da ne znajo nič. Punce pa jih tako zapotavljajo:

Verjani mi verjani,
da družga ne poznejo;
če drugi k meni pride,
za norca Tebe imam.

Pravijo v Vrhovnjem, da je neki Sandro popustil svoj mizarški poklic in zvolil si je iti v »municion-labrika« v Sovodnje.

Pravijo, da so v Starcemelu pri Kobartilu ustanovili »Društvo za strizenje jezikov staroselskih kvantarč«.

Pravijo, da se neka gospica v Starcemelu zelo šopira z svojimi lasmi, pa tudi peruti so ji precej zrastle, ko ji je odličal njen pravi »seks fidanzato«.

Dopisi.

IZ MILANA

Srečo in veselje želijo vam slovenski fantje 68 pešpolka v Milanu - Lukman Stanko iz Sežane; Požar Silvester, Vel. Otok; Sajovic Jaka, Hruševlje; Toplikar Joško, Osek pri Gorici; Čevna Ivan, Brezovica; Jerib Viktor, Podobnik Ivan, Poljanec Iv. iz Idrije; Gerl Franc, Vel. Brdo pri Bistrici; Gašperšič Jožef, Vremska dolina; Trebec Ivan, Vremska dolina; Prelog Milan, Zarečje.

IZ TURINA

Mnogo srčnih pozdravov pošiljajo slov. fantje iz Turina vsem slovenskim fantom in dekletam: Mavri Peter, Bukovó; Peršič Rudolf iz Trienše; Piškavec Henrik, Razgorje; Sajin G. Janez iz Koritnice; Polenčič Al. iz Ribenberka; Merlič Pepi iz Ponikey.

Kdo kaj dobi?

Prelahka ni bila skrivalnica ta, a vendar dobil je, kdor najti kaj zna.

Doprni mož je, veliko glavo imel. Kos plotu mu je za kapo, nos diži po konci stoječemu pod hrado.

Furlan Justina na Opčinah je zasl. pcela.

Dobila sem ga, prav lep ga moža, lepo se drži, po kapo tiči.

Jerončič Alojzij, Ročnj.

»je našel moža, ki črno kapo ima...«

Ivan Križ, Sv. Križ-Cesta pošilja.

Tu imate možica, boljše ga skrite, knjigo »Na prijete« nam pošljite.

Stenz Rodman, Vipava, je poslala tebe vrste:

Dolgo sem iskala, zraven skor' zaspala, zdaj ga že imam, ti nazaj ga dam. Sepust, gre po stran, le ti sam pa hram, meni za dve liri pošlji knjige štiri.

Pepca Kranjc je poslala tole rešitev.

Namenda sem se iskati, če je zverna ali škrt. Zela sem na vse strani, da kje se kaj mi zareži. Pa pogledaj ga le možaka, modro se drži ta spaka. Da je lepši, bi ga imela, tako pa Čuku zdaj ga pošljem, naj le on ima žnjim dela. Za knjigo pošljem liri dve, to mnogo boljše bo zame.

Stubel Sonja, Rojan; Križaj Bogdan, Ajdovščina; Devetak Josip, Idrija; Požar Ludvik, Goče; Lupinc Drago, Celje; Močnik Avgustina, Kal; Knežič Franc, Trst.

Anton Cuder pravi:

N. šel sem ti jaz možička dobro si pogodil tega ptička v črni kapi na glavi stoji, palico v roki krepko drži.

Listnica uredništva.

Bovce. Zgodba je res tri metre dolga. Čuk je moral prinesiti lojtrce za na luno, in daljnogled, da je članek lahko bral. Ravno radi tega ni našel milosti v Čukovih očeh, ker tu di zadostnega prostora ni mogli najti. Sicer pa lepe pozdrave. Pa drugič kaj po čukovo zaokrožite in spišite. — Čovejek. Vaš dopis nam ne ugaja, zato smo ga izročili košu v blagohotno uvaževanje, ako tudi ta ni preobložen z dokumenti. — Prvačina. Beremo, a še mi ne pridemo do dna, kako naj pride šole ubogi čitatelj. — Steverjan. Tisto o ljubici in o kolesu je pa res šlo zdaj v duo koša. Pa saj nam ne zamerite. Vsak rokopis vendar ne more biti na vrhu koša.

Standrež. Odvadite se osebnosti, ker v našem košu je dovolj takih posebnosti. — Lokavec. Lepo napisano, zelo neumevno, slabo zloženo in mirno v koš položeno. — Volčja družga. Kako naj priobčimo, če ne vemo kaj naj priobčimo. Kar smo na pismu ugledali pač ni bila pisava, marveč kurje stopinje. — Belluno. Oprostite za enkrat, kar je tudi koš.

stori. Napišite pametnejši ali pa neumejše, pa bomo natisnili. — Kanal-Koritnica. Ker je šel D'Annunzio na potovanje, mi ne moremo predložiti Vašo pozicijo v korekturo. Ko se vrne, bo prav gotovo Vaša pesen, njegovo glavno delo poleg glavnika. Potem priobčimo v svet. — Postojna. Za božjo voljo, ali ni boljše, da greste po noči repo ribat, kakor da

literarite s svetniki in z mlečnim močnikom? — Vriobja. Ker je šel D'Annunzio na... itd. Miren. Vi ste ptič pod brvo smuk, a ne prefrigan kakor Čuk. On samo polovico je prehaval, a drugo koš je pač zadaval. Mehele. Mirko, Mirko pusti tako zburko; oh kako je bil koš vesel! — Vsi pridnim. Mnogo prepozno prišlo. Pa prihodujete!

Naznanilo.

Podpisani naznanjam, da sem svojo trgovino z dvokolesi in mehanično delavnico preselil iz ulica XXIV Maggio (Tre Rê) v

Via Cipressi št. 6 nižje gostilno „Pri Kavallnu“.

Trgovina in mehanična delavnica sta čisto na novo urejeni in opremljeni s prvovrstnimi dvokolesi in drugimi mehaničnimi predmeti. Za obilen obisk se priporoča udani

Ignac Plahuta, mehaniker v Gorici, Via Cipressi 6.

Velika izbira Pfaffovih in drugih šivalnih strojev za vsako obrtiz prvih nemških tovaren z več letnim jamstvom.

Brezplačen poduk v umetnem vezanju, krpanju in šivanju.

Priporoča se:

tvrdka **FRANC SAUNIG - GORICA**

Via Carducci št. 25
(prej Gosposka ulica) blizo Korna.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarke, sedlarske potrebščine.

Urvri, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila.

Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevni cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo bogato zalogo in veliko izbero najboljših BIANCHI in ALTENA dvokoles. Šivalne stroje priznanih tvrdk TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni stroj, se ga pouči v delu umetnega vezanja brezplačno, dokler ni zadobil popolne prakse.

Poslužite se pri njemu in ne boste se kesali, kakor se njegovi stari odjemalci ne pritožujejo, temveč pričajo o točni in solidni postrežbi.

